

Pásztor Béla

Budapest, 1908 – 1943, Ukrajna

Emlékezés

Nincs senkise, ki nálam többet látott...

*Jártam a házban, hol a vakok laknak
S láncolt ebek őrzik a messzeséget.
Egy dalt hallottam itt a csillagokról
S a nagy gyertyáról, mely tövig nem éghet.*

*Láttam fukart, ki nemcsak gyöngyöt gyűjtött,
A követ, bogyót is láncára fűzte,
De holta napján fázott mint az ordas
S aranybalait dobálta a tűzbe.*

*Láttam lepkét, mely nem tudott repülni,
Mert gyökere volt s hűsevő virágot.
Láttam hárfát a süketek kezében
És bölcsők fölött véres hóbérbárdot.*

*Láttam a pestis-bűvészt, habléányt falt,
A bábszínház szemeit kütta.
A kócjancsival nem birt, – betven farkát
Bebúzta, mint vert eb csúful sunyítva.*

*Kockázás közben leptem meg a császárt,
Mint csigolyacsont zötyögött a kocka.
Turbános majom ült az aranyszéken
A harminc bölcsek könyvében lapozva.*

*A városkapun levágott fej csüggött.
Tél volt – szakállán megfagyott a vére.
Szeme kiégett, ajka már lebiggyedt,
De rá mosolygott minden jövevényre.*

*S már mindenén túl, így szóltam a holdhoz
Egy puszta helyről, mért lengsz, mily szemeknek,
Mint éjre lezárt céllövölde táncos
Golyója, mit kék vízszugár emelget?*

*Mert értelem, te útvégi világlás,
Hüvelyknyi fény a százöles setétben,
Kerestelek, – míg elkallódtam én is,
Mint rozsdás vaspénz boltak mély zsebében...*

Gyertyagyújtáskor

*Az asztalon két megtört fényű gyertya
S az anyám szemében ezer gyertya ég...
Érzem már, hogy közeleg a vég.*

*Így megjártam én is a Golgotát
Fent vagyok... misztikus Koponyabegyven
Jaj, csak az Anyám velem legyen.*

*Nem félek, Anyám, ha itt vagy velem
Zúgjon bár lentről a fagyörvényű tenger
Az Anya előtt Isten is csak ember.*

*Mert akár Jézus, akár Lator a fiú
S keresztre viszik eszmék, vagy bűnös tragédiák
Egyforma Máriák vagytok Ti Anyák.*

*Könnyben úszik szemed... ne sírj Anyám!
Mert, ha a két gyertya el is lobog
Benned még aznap feltámadok.*

Únt térkép vagy Föld

*Én közétek való ember voltam,
De egyszer lesújtott rám a kezetek
S nem tudom azóta érezni többé
Fájdalmatok és szenvedésetek.*

*Én is véreztem barcaitokban,
De ellenem fordult fegyveretek
És hangom, mint kürt hördült a pusztán:
Ti kardok átkozottak legyetek!*

*És hordtam tömjént Bálványotoknak,
S az égő áldozatul engem kívánt.
Azóta új törvényt hirdetek
Égő bokor és kőtábla gyanánt.*

*És kiszúrtátok az én szemeim,
A föld alá, tömlöcbe zártatok;
De mióta a láncotok hordom,
Azóta érzem, hogy szabad vagyok!*

*S hogy elvettetek tőlem mindent már
Nincsen bennem többé ürről és hiány
S hogy a világban minden elhagyott
Ujjongva látom, hogy nincsen magány.*

*Únt térkép vagy Föld pilótaszememnek
Szférák közt lengek, madárrá váltam.
Vérző hazák, dúlt városok fölött
A végtelen síróló látbatárban.*

A Bábuk és halottak című kötetből (Budapest, 1948)